

Arrest

nr. 275 623 van 1 augustus 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 27 juli 2022 via J-BOX heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van het inreisverbod van 18 juli 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. NTINI KASOKO, die *loco* advocaat A. BOLABIKA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 juli 2009 een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 april 2010 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder: de Raad) bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 73.124 van 12 januari 2012.

1.2. Op 2 oktober 2012 werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.3. Verzoeker diende op 16 mei 2012 een nieuw verzoek om internationale bescherming in. Op 22 mei 2012 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.4. Verzoeker diende op 12 november 2012, een verzoek om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 21 mei 2013 onontvankelijk verklaard. Er wordt op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Bij arrest nr. 130.612 van 30 september 2014 werden deze beslissingen vernietigd.

1.5. Op 26 mei 2015 werd verzoeker door de Duitse autoriteiten in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III Verordening) naar België overgebracht. Op 7 december 2015 werd hij een tweede maal overgebracht vanuit Duitsland. Er werd hem op die data telkens een uitnodiging gegeven om zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te bieden, waaraan verzoeker geen gevolg gaf.

1.6. Op 18 juli 2022 wordt verzoeker gecontroleerd door de politie te Elsene. Er wordt diezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 18 juli 2022 en in deze beslissing werd rekening

gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens feiten van aanmatiging naam (PV nummer [...]) van de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2009 in België verblijft en dit omdat hij werd vervolgd in Guinee. Hij heeft een asielaanvraag ingediend in België in 2009. Hij keerde niet terug naar Guinee omdat hij er zijn leven riskeert. Hij lijdt niet aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij heeft geen kinderen in België en evenmin een partner met wie hij een duurzame relatie heeft. Hij heeft geen familie in België en ook niet in zijn herkomstland.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 6 juli 2009 en 16 mei 2012 . Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Aangezien betrokkene niet aanwezig was op zijn afspraak bij DVZ op 8 december 2015 wordt hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag dd. 7 december 2015.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 7 december 2015 voor de tweede keer door Duitsland overgedragen aan België. Er werd hem een bijlage 26quinquies betekend en betrokkene kreeg een afspraak bij DVZ op 8 december 2015. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze uitnodiging waardoor hij wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Sindsdien verblijft betrokkene al jarenlang illegaal in het land.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens feiten van aanmatiging naam (PV nummer [...]) van de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend

Na het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 februari 2012 heeft betrokkene opnieuw asiel aangevraagd op 16 mei 2012. Deze aanvraag werd afgewezen op 22 mei 2012 (bijlage 13quater met bevel om het grondgebied te verlaten), waarna betrokkene op 12 november 2012 een aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd afgewezen op 28 januari 2015. Ook deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft in België en in Duitsland verzoeken tot internationale bescherming ingediend. Geen van deze aanvragen heeft geleid tot een positieve beslissing.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*
Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens feiten van aanmatiging naam (PV nummer [...]) van de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 7 december 2015 voor de tweede keer door Duitsland overgedragen aan België. Er werd hem een bijlage 26quinquies betekend en betrokkene kreeg een afspraak bij DVZ op 8 december 2015. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze uitnodiging waardoor hij wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Sindsdien verblijft betrokkene al jarenlang illegaal in het land.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens feiten van aanmatiging naam (PV nummer [...]) van de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend

Na het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 februari 2012 heeft betrokkene opnieuw asiel aangevraagd op 16 mei 2012. Deze aanvraag werd afgewezen op 22 mei 2012 (bijlage 13quater met bevel om het grondgebied te verlaten), waarna betrokkene op 12 november 2012 een aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd afgewezen op 28 januari 2015. Ook deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft in België en in Duitsland verzoeken tot internationale bescherming ingediend. Geen van deze aanvragen heeft geleid tot een positieve beslissing.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2009 in België verblijft en dit omdat hij werd vervolgd in Guinee. Hij heeft een asielaanvraag ingediend in België in 2009. Hij keerde niet terug naar Guinee omdat hij er zijn leven riskeert. Hij lijdt niet aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij heeft geen kinderen in België en evenmin een partner met wie hij een duurzame relatie heeft. Hij heeft geen familie in België en ook niet in zijn herkomstland.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 6 juli 2009 en 16 mei 2012. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Aangezien betrokkene niet aanwezig was op zijn afspraak bij DVZ op 8 december 2015 wordt hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag dd. 7 december 2015.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene werd op 7 december 2015 voor de tweede keer door Duitsland overgedragen aan België. Er werd hem een bijlage 26quinquies betekend en betrokkene kreeg een afspraak bij DVZ op 8 december 2015. Betrokkene gaf geen gevolg aan deze uitnodiging waardoor hij wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag. Sindsdien verblijft betrokkene al jarenlang illegaal in het land.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens feiten van aanmatiging naam (PV nummer [...]) van de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE).

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend

Na het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 2 februari 2012 heeft betrokkene opnieuw asiel aangevraagd op 16 mei 2012. Deze aanvraag werd afgewezen op 22 mei 2012 (bijlage 13quater met bevel om het grondgebied te verlaten), waarna betrokkene op 12 november 2012 een aanvraag indiende op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd afgewezen op 28 januari 2015. Ook deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten.
8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Betrokkene heeft in België en in Duitsland verzoeken tot internationale bescherming ingediend. Geen van deze aanvragen heeft geleid tot een positieve beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.6. Op dezelfde dag wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 18 juli 2022 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

*Aan de Heer, die verklaart te heten:
[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 18 juli 2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens feiten van aanmatiging naam (PV nummer [...]) van de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE).

Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2009 in België verblijft en dit omdat hij werd vervolgd in Guinee. Hij heeft een asielaanvraag ingediend in België in 2009. Hij keerde niet terug naar Guinee omdat hij er zijn leven riskeert. Hij lijdt niet aan een ziekte die hem belemmert om te reizen of terug te keren naar zijn herkomstland. Hij heeft geen kinderen in België en evenmin een partner met wie hij een duurzame relatie heeft. Hij heeft geen familie in België en ook niet in zijn herkomstland.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvragen van 6 juli 2009 en 16 mei 2012. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Aangezien betrokkene niet aanwezig was op zijn afspraak bij DVZ op 8 december 2015 wordt hij geacht afstand te hebben gedaan van zijn asielaanvraag dd. 7 december 2015.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen merkt de verwerende partij op dat aan verzoeker reeds op 22 mei 2012 en op 28 januari 2015 aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, zodat de verkorte beroepstermijn van vijf dagen, zoals bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet van toepassing is. Zij meent dat het verzoekschrift laattijdig is.

De Raad merkt op dat uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker de voormelde bevelen blijkt te hebben uitgevoerd, nu blijkt dat verzoeker in Duitsland werd aangetroffen en op 7 december 2015 door Duitsland werd overgedragen aan België. Het thans bestreden bevel moet bijgevolg worden beschouwd als een eerste bevel zodat de beroepstermijn, overeenkomstig artikel 39/57, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, tien dagen bedraagt. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingediend op 27 juli 2022, daar waar de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht op 18 juli 2022. Aldus is het ingediend binnen de termijn van tien dagen en is het tijdig.

Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV. Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugleiding die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Over de voorwaarde van de middelen

2.3.1. Verzoeker voert twee middelen aan die hij uiteenzet als volgt :

*«A. Quant à la violation des 62 de la loi du 15/12/1980 et articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relatif à la motivation formelle des actes administratifs et 32, 1. b) du code des visas à titre principal ;
Attendu qu'en premier lieu les décisions attaquées violent les articles cités au moyen en ce qu'elles citent un PV de la zone de police d'Ixelles, cependant ledit PV n'est pas annexé ni communiqué au requérant ni annexé aux décisions attaquées.*

Alors qu'à propos de la motivation par référence, dans son arrêt N° 78.711 du 11.02.1999 le Conseil d'Etat avait jugé ce qui suit :

« Si la motivation, par référence à un avis est admise à la condition que cet avis soit annexé à la décision pour faire corps avec elle, il est en tout cas requis que ledit avis soit communiqué à l'intéressé. Il ne ressort pas du dossier administratif que la décision référencée ait été communiquée à la requérante (...). Si la motivation par référence peut être admise, encore faut-il que les avis auxquels il est référé soient eux-mêmes motivés » ;

Que dans un autre arrêt, CE N° 91.947 du 04/01/2001, le Conseil d'Etat avait jugé que : « une motivation par référence ne répond aux exigences légales que si ces éléments ont été communiqués à l'intéressé », quod non en l'espèce ;

Que par analogie, ces jurisprudences devraient être applicables dans le cas d'espèce vu que le PV cité dans les décisions contestées dont il est fait référence n'ont pas été notifié au requérant en même temps que les décisions attaquées qui, par ailleurs, s'y réfèrent et s'y trouve comme principal fondement.

Qu'il y a lieu de considérer que les décisions contestées sont entachées d'irrégularité.

Attendu qu'en deuxième lieu, les décisions attaquées violent les articles cités au moyen en ce que, elles informent le requérant qu'il est réputé renoncer à sa procédure d'asile, alors que, ce dernier n'a jamais été saisi d'une quelconque convocation ou invitation du CGRA, ni de l'Office des étrangers pour son audition. Il est étonné d'apprendre à travers les motifs des décisions contestées qu'il est réputé avoir renoncé à sa demande d'asile.

Qu'en d'autres termes, décisions attaquées violent les articles au moyen en ce qu'elles reposent partiellement sur une motivation erronée. Il s'agit d'une motivation qui repose sur des conclusions tirées hâtivement par la partie adverse pour une situation qui n'est pas imputable au requérant.

Que le requérant se dit très étonné qu'on lui impute un désistement à sa demande d'asile, alors qu'il n'a jamais été saisi d'un courrier l'invitant à se présenter au CGRA pour un éventuel entretien personnel relatif à sa demande d'asile. Il dénonce le fait que cette décision ne lui a jamais été communiquée préalablement aux décisions contestées, ni jointe à celles-ci de la sorte qu'il y a lieu de retenir le défaut de motivation par référence et à titre subsidiaire, la violation des principes généraux de droit tirés de bonne administration, de la sécurité juridique, de prudence, de précaution, de minutie et de bonne foi ;

Qu'il s'agit d'une motivation erronée vu que la requérante a un intérêt légitime et actuelle à poursuivre sa demande d'asile à laquelle elle n'a jamais renoncé. Alors que tout acte administratif doit être fondé sur des motifs exacts, pertinents et légalement admissibles que le dossier administratif doit révéler. Dans un Etat de droit, ce principe est d'application absolue, indépendamment de toute norme (telle la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs) qui imposerait ou non des exigences formelles supplémentaires ;

Qu'en vertu de ces dispositions, un acte administratif est illégal, s'il n'est pas formellement motivé ou s'il ne contient pas de motifs de fond exacts, pertinents, admissibles et légalement établis.

Qu'en l'espèce, il n'est nullement question que le requérant ait renoncé à sa demande de la protection internationale. Il ne ressort pas de la motivation de la décision attaquée qu'il ait été saisi par la convocation.

Que suivant le principe d'une bonne administration, et particulièrement les principes de précaution et minutie, chaque administration doit effectuer un contrôle concret, complet, loyal et sérieux des circonstances de l'affaire. Il s'avère que, l'administration a violé le principe de précaution et le principe général selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant en considération tous les éléments de la cause (voy. C.C.E., 4 septembre 2015, n° 151.769).

Que le refoulement du requérant s'avère dès lors irrégulier et que par conséquent, les décisions attaquées devraient être suspendues. »

« B. Quant à la violation des articles 51/2 et 48 et suivants de la loi du 15 décembre 1980 et article 3 CEDH ;

Les actes attaqués sont pris en violation des articles cités au moyen en ce qu'ils reprochent au requérant son absence au rendez-vous auquel serait convié à l'office des étrangers. Il conclut au désistement à sa demande de protection internationale, alors qu'il en est pas le cas vu que ce dernier n'a pas été saisi par une quelconque convocation des instances d'asile ;

Attendu que l'article 51/2 dispose ce qui suit :

«L'étranger qui introduit une demande de protection internationale conformément à l'article 50 § 3, doit élire domicile en Belgique.

Sans préjudice d'une notification à personne, toute notification est valablement faite au domicile élu, sous pli recommandé à la poste (ou par porteur avec accusé de réception. Lorsque l'étranger a élu domicile chez son conseil, la notification peut également être valablement envoyée par télécopieur) [ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal].

Les convocations et demandes de renseignements peuvent également être valablement envoyées au domicile élu, sous pli recommandé à la poste (ou par porteur avec accusé de réception. Lorsque l'étranger a élu domicile chez son conseil, les convocations et demandes d'informations peuvent également être valablement envoyées par télécopieur [1 ou par tout autre moyen de notification autorisé par arrêté royal]1 sans préjudice d'une notification à la personne même.)

A défaut d'élection de domicile, [le demandeur] est réputé avoir élu domicile au Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides ».

Que dans le cas d'espèce, toute notification et convocation le concernant devrait lui être valablement faite à son domicile élu à savoir au CGRA. Il s'avère que la convocation n'a pas été envoyée valablement au domicile élu du requérant, par conséquent, il n'a pas été saisi par ladite convocation. Ce qui démontre que son manquement à la convocation était dû à des circonstances qui ne lui sont pas imputables. Par conséquent, l'Office des Etrangers ne devrait dès lors pas conclure que le requérant est réputé avoir renoncé à sa demande de protection internationale.

Qu'il y a lieu de retenir que le requérant n'a nullement renoncé à sa procédure d'asile. ”

2.3.2.Omwille van de inhoudelijke samenhang, worden de middelen samen besproken.

Verzoeker voert als eerste concrete grief aan dat de bestreden beslissing verwijst naar een proces-verbaal van de politiezone Elsene dat niet werd medegedeeld aan verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de bestreden beslissingen blijkt duidelijk dat wordt vermeld op basis van welke bepalingen uit de vreemdelingenwet deze werden genomen evenals op grond van welke feitelijke elementen deze werd

genomen. De motieven van de motieven moeten niet worden gemotiveerd. Wat betreft het risico voor de openbare orde wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en naar een proces-verbaal opgesteld door de politiezone Brussel Hoofdstad Elsene wegens aanmatiging van naam. Daarmee wordt op afdoende wijze weergegeven op welke elementen in feite en in rechte dit motief steunt. Het betreft hier geen motivering door verwijzing naar een advies. Het proces-verbaal diende dan ook niet samen met de bestreden beslissing ter kennis te worden gebracht. Bijkomend merkt de Raad op dat dit proces-verbaal een gerechtelijk document is, dat in beginsel deel uitmaakt van een gerechtelijk onderzoek en geen deel uitmaakt van het administratief dossier. Het administratief dossier bevat een administratief politieverlag van 18 juli 2022 dat melding maakt van het opstellen van een proces-verbaal. Zo verzoeker een kopie wenst van het proces-verbaal dient hij overeenkomstig artikel 28^{quinqies} van het Wetboek van Strafvordering de politie of de procureur des Konings hierom te verzoeken. De verwijzing in de bestreden beslissing naar het feit dat door de politie een proces-verbaal opstelde wegens aanmatiging, is wel degelijk afdoende in het licht van artikel 7, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij in 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende, maar dat hij nooit een uitnodiging heeft ontvangen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen of van de Dienst Vreemdelingenzaken om te worden gehoord. Hij betwist dan ook dat hij afstand zou hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij betoogt dat hij nooit kennis werd gesteld van een beslissing waarbij afstand deed van zijn verzoek om internationale bescherming. Hij betoogt verder dat de uitnodiging nooit naar zijn gekozen woonplaats werd verstuurd zoals vereist door artikel 51/2 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker, na een eerste maal op 26 mei 2015 in het kader van de Dublin III Verordening naar België te zijn overgebracht vanuit Duitsland, op 7 december 2015 een tweede maal werd overgebracht vanuit Duitsland. Hij diende bij aankomst in België een nieuw verzoek om internationale bescherming in, naar aanleiding waarvan hem een document bijlage 26^{quinqies} werd overhandigd. Dit document vermeldde dat verzoeker zich in het kader van zijn beschermingsverzoek bij de Dienst Vreemdelingenzaken moest aanbieden op 8 december 2015. Deze uitnodiging aan verzoeker persoonlijk werd overhandigd op 7 december 2015 en door hem voor ontvangst werd ondertekend. Overeenkomstig artikel 51/2, vijfde lid, van de vreemdelingenwet kan de kennisgeving rechtsgeldig aan de persoon zelf worden gegeven. Verzoeker wordt niet bijgetreden waar hij voorhoudt dat hij de uitnodiging niet zou hebben ontvangen.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan deze uitnodiging, zodat overeenkomstig artikel 51/5, §1, vierde lid, van de vreemdelingenwet, de bestreden beslissing terecht motiveert dat verzoeker wordt geacht afstand te hebben gedaan van zijn verzoek om internationale bescherming.

De middelen zijn niet ernstig.

2.4. Er worden geen ernstige middelen aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

C. VERHAERT